

Sygn. akt V CNP 22/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi K. T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w K. z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt IV Ca [...]

w sprawie z powództwa K. T.

przeciwko T. L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 listopada 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁴ k.p.c., skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego lub przepisów postępowania, które spowodowały niezgodność wyroku z prawem, gdy przez jego wydanie stronie wyrządzona została szkoda.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że ocena "niezgodności z prawem" orzeczenia musi być dokonywana przy uwzględnieniu - stanowiącej istotę władzy sędziowskiej - swobody orzekania w dziedzinie ustalania faktów i wykładni stosowanego prawa. Wybór jednej z możliwych interpretacji przepisów prawa, choćby okazała się ona nieprawidłowa, nie oznacza niezgodności z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2008 r., I CNP 116/07, nie publ.), a skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia może być skuteczna tylko wtedy, gdy wskazane w niej naruszenie prawa ma charakter kwalifikowany i elementarny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2014 r., I BP 5/13, „Monitor Prawa Pracy” 2014, nr 5, s. 255-256). Należy podkreślić, że traktowanie jako niezgodnego z prawem w rozumieniu art. 424⁴ k.p.c. każdego orzeczenia sądowego ocenionego jako wadliwe niesie zagrożenia dla porządku prawnego, stabilności obrotu prawnego, swobody sądu w stosowaniu prawa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2011 r., I BP 3/11, nie publ.).

W ocenie Sądu Najwyższego zarzuty przedstawione przez skarżącego nie znajdują odzwierciedlenia w ustaleniach poczynionych przez Sąd Okręgowy w K., zgodnie z którymi w dniu 25 sierpnia 2009 r. doszło pomiędzy stronami do zawarcia umowy sprzedaży udziałów w nieruchomości i postanowienia tej umowy stały się podstawą spornego świadczenia. Należy przy tym dodać, że - w myśl art. 424⁴ zdanie drugie 2 k.p.c. - skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie można oprzeć na podstawie zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Z tych względów na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.